

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Mgr. G. F. S.**, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Svitavy, Lanškrounská 1900/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 60/2019-45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Usnesením ze dne 21. 5. 2018, č. j. V-3110/2018-609-19, žalovaný zastavil řízení o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí pro nezaplacení správního poplatku. Toto usnesení napadl žalobce žalobou u Okresního soudu ve Svitavách, který usnesením ze dne 28. 1. 2019, č. j. 5 C 22/2019-4, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích. Výrokem I. usnesení ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, krajský soud žalobu *zamítl*, výrokem II. rozhodl o nákladech řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobce brojil proti rozhodnutí, proti němuž se mohl v řízení před správním orgánem bránit řádným opravným prostředkem [§ 76 odst. 5 správního řádu, § 5 odst. 4 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, § 4 písm. d) zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech], to však neučinil. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. odmítnout pro nepřipustnost. Usnesením ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 60/2019-45, krajský soud opravil zjevnou nesprávnost ve výroku I. usnesení ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, tak, že slovo „*zamítá*“ nahradil slovem „*odmítá*“.

[2] Proti „*odmítnutí žaloby*“, tzn. proti usnesení ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, ve znění usnesení ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 60/2019-45, brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) podáním ze dne 14. 1. 2020, jímž se domáhal jejich zrušení. Toto podání krajský soud postoupil Nejvyššímu správnímu soudu, který je podle jeho obsahu posoudil jako kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby stěžovatele.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může ve věci jednat (podmínky řízení). Jednou z podmínek, řízení je i dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu [viz § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[4] Jak bylo již výše konstatováno, v nyní souzené věci krajský soud vydal usnesení ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, jehož výrokem I. žalobu *zamítl*, ačkoli v odůvodnění tohoto usnesení výslovně uvedl, že žalobu *odmítl* podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a tento postup podrobně zdůvodnil (viz body 4 a 5 odůvodnění). Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě krajský soud ve výroku I. usnesení č. j. 52 A 60/2019-24, pouze omylem uvedl, že žaloba se *zamítá*, ačkoli ze zvolené formy rozhodnutí, tj. usnesení, i celého obsahu a kontextu jeho odůvodnění je zřejmé, že výsledkem řízení o žalobě mělo být její *odmítnutí*. Je tedy evidentní, že ve výroku I. usnesení č. j. 52 A 60/2019-24, se krajský soud dopustil zjevné nesprávnosti. Tou se rozumí chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, č. 37/1969 Sb. NS; srov. též rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[5] Tento omyl byl proto krajský soud oprávněn uvést na pravou míru opravným usnesením, což učinil usnesením ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 60/2019-45. Tento postup vychází z ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci*; z ustanovení § 55 odst. 5 s. ř. s. se přitom podává, že ustanovení o rozsudku platí přiměřeně i pro usnesení.

[6] Podle § 106 odst. 2 první věty s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení*. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom dovodila, že lhůta pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2 s. ř. s. znovu běží od doručení opravného usnesení pouze ve vztahu k výroku, který byl tímto usnesením opraven, případně ve vztahu k výroku, jenž je na opraveném výroku závislý (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006-123, č. 1177/2007 Sb. NSS). Kasační stížností lze napadnout rovněž samotné opravné usnesení, má-li stěžovatel za to, že nebyly dány podmínky pro provedení opravy či oprava byla provedena nesprávně. Lhůta pro podání kasační stížnosti proti oběma usnesením tedy s ohledem na § 106 odst. 2 s. ř. s. začala plynout od doručení opravného usnesení.

[7] Z obsahu předloženého soudního spisu plyne, že opravné usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno v souladu s § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 49 odst. 4 občanského soudního řádu dne 18. 7. 2019 uplynutím úložní doby (čl. 45 spisu krajského soudu). Toto usnesení (stejně jako usnesení opravované) přitom obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti; v souladu s § 106 odst. 2 a 4 věta před středníkem s. ř. s. je zde správně uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

[8] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin*. Podle odstavce 2 věty první téhož ustanovení platí, že *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty*. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, *bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak*. Podle § 106 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. je lhůta pro podání kasační stížnosti zachována, *byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal*.

pokračování

[9] Bylo-li opravné usnesení stěžovateli doručeno ve čtvrtek dne 18. 7. 2019, pak lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti (i) proti opravovanému usnesení počala běžet v pátek dne 19. 7. 2019 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 1. 8. 2019 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.); uvedený den – čtvrtek – se svým označením shoduje s označením dne, který určuje její počátek, jímž je den doručení napadeného usnesení stěžovateli. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 1. 8. 2019 bylo takové podání *předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak* (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatel kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby (tj. proti usnesení ze dne 17. 6. 2019, č. j. 52 A 60/2019-24, ve znění usnesení opravného) podal u krajského soudu e-mailem, bez elektronického podpisu, dne 15. 1. 2020; z podacího razítka pošty na obálce stěžovatelova písemného podání vyplývá, že téhož dne byla kasační stížnost podána též cestou poštovní přepravy (soudu byla doučena následujícího dne). Vzhledem k tomu, že elektronické podání stěžovatele bylo co do zákonem vyžadované formy konvalidováno včas učiněným písemným podáním, lze konstatovat, že předmětná kasační stížnost byla podána dne 15. 1. 2020. Ze skutečností výše popsanych je přitom zcela evidentní, že jde o kasační stížnost opožděnou.

[10] S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako opožděně podanou.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) neboť v případech odmítnutí návrhu – zde kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu